

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

גיליון מס' 262 | ח' ניסן התשפ"ב

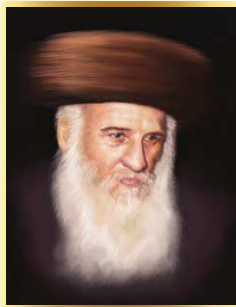
פרשת מצורע

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
19:43	18:35	תל אביב
19:43	18:45	ירושלים
19:41	18:28	באר שבע
19:42	18:45	

הגיליון הוקדש להצלחת בני היקר אוראל בן אסתר ולזיווג הגון משרוש נשמתו

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

יד"ל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש י"ד הבעל שם טוב

ההבדל הקריטי בין 'גנב' ל'גונב'!

כשהוא קולט שהוא מהות של מצורע - מה קורה לו? "והובא אל הכהן" - "הכהן" זה סמל של רחמים. כשקורה לאדם נפילה או כישלון, יש לו שתי אפשרויות איך להסתכל על זה - או להסתכל על זה כעל משהו זמני "נו", אז הפעם נפילתי, בסדר. כמו כוס חד פעמי משתמשים, זורקים, לא קרה כלום. או שהוא לוקח את הנפילות שלו ולומד מהן שזה לא משהו נקודתי אלא משהו שהוא מהותי. זה נקרא יום טהרתו, זה מביא את האדם לריבוי שמחה וטהרת הלב, כי הוא רואה כמה השם איתו בכל נשימה.

ובפרט כשאנחנו עומדים בימי בין הזמנים, אם אדם תופס את הנקודה הזאת ובמקום ליפול כמו משוגע כל יום שוב ושוב, והוא אוכל את הלב. אולי תלמד מזה פעם אחת ולתמיד שזו המציאות שלך ותתחיל ללכת יד ביד עם אבא?

אחיי ורעי, אני לא יודע כמה פעמים אתם נפלתם אבל הנפילות שלי כבר עברו את האלפים ואת הרבבות. מה זה מראה? שזה לא משהו נקודתי בלבד. זה לא צרוע זה מצורע! קודם 'והובא אל הכהן' שתבין שאתה צריך לבוא לכהן, לקבל הדרכה, לבוא לצדיק שיעזור לך, שיתפלל עליך ושידריך אותך. ולאחר מכן אתה תזכה שהכהן יגיע אליך דהיינו הרחמים של השם. ותזכה לישועות ברוחניות וגשמיות.

שבת שלום ומבורך.

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן" (ויקרא יד ב) שואל האורח לחיים מזלאטשוב מדוע כתוב כאן "המצרע", הרי בהמשך התורה קוראת לו "צרוע". שנאמר: "והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע" (ויקרא יד ג) מדוע כאן קוראים לו מצורע ולא צרוע?

שאלה נוספת: פעם אחת כתוב "והובא אל הכהן", ופעם אחת כתוב "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" מי יוצא אל מי? הכהן יוצא אל המצורע או ההיפך.

יש כאן נקודה חשובה מאוד שממש לא כדאי להחמיץ! יש כועס ויש כעסן, יש גונב ויש גנב. מה ההבדל ביניהם? אם אמרתי על אדם: 'הוא גונב', אמרתי שהוא עשה פעולה אסורה, אבל לא אמרתי שזה המהות שלו. אבל אם אומר על מישהו 'הוא גנב' כאן כבר לא דיברתי על הפעולה נהקודתית אלא על המהות. מהות גנב.

אומרת התורה "זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו". אתה יודע מתי תהיה יום טהרתו? אתה יודע באמת מתי זה נקרא שהוא מתחיל להיות טהור? כשהוא יקלוט שהוא לא צרוע אלא מצורע. זאת אומרת שהוא יתפוס שזאת המהות שלו. שכאדם נמצא במצב של צרוע אז הוא חושב: כן, נכון היום אני צרוע, אבל זה לא אני, זה לא באמת המהות שלי, זאת לא באמת המציאות שלי, אני לא כזה בדרך כלל, רק קרה לי מקרה עכשיו שנהייתי צרוע.

"מצורע" - זה לא משהו נקודתי, אלא משהו של המהות! כי האמת היא שאני מצד עצמי בלי הרחמים של השם מהות של מצורע!!! לא צרוע אלא מצורע. אז איך זה שעד עכשיו לא הייתי מצורע? זה היה הרחמים של השם.

יש לי שאלה?

לכבוד הרב שליט"א, יש לי תכונה מאוד לא נעימה והיא: קשה להיות מרוכז במה שאני או לומד. למשל, אם החלטתי ללמוד את הספר "קדושת לוי" וללמוד בו, אחרי כמה זמן אני מוצא את עצמי עובר לספר "נועם אלימלך"... אין לי את העקביות והסבלנות לסיים עד הסוף... מה עושים?

תשובת הרב:

לידידי היקר והנעים... ה"ו רציתי שתדע קודם כל שזו תכונה ידועה, יש אותה להרבה אנשים. אתה לא היחיד, גם אני כזה. כלנו כאלה, קופצים מספר לספר ומעניין לעניין. העקביות והסבלנות שלא לעזוב ספר עד שאני גומר את העניין שרציתי ללמוד בו - היא מאוד קשה. מה שאני יכול להציע כחבר וכידיד, בנוגע ללימוד של חסידות ומוסר: שתהיה לך מחברת מוסר. למשל, אתה מתחיל ספר מוסר, לומד כמה דפים, חשוב מאוד

קופץ מספר לספר מוסר

להתנהג מחר יותר טוב לאשתי. לתפוס נקודה שתיבא אותי להתפלל יותר נכון. שאגש לתפילה יותר נכון. אתה לא אמור להיות תולעת ספרי מוסר, ממש לא. אתה אמור להתחזק, מה זה להתחזק, שתתגלה לך נקודה מוסרית, שיתגלה לך יסוד בעבודת ה' והיסוד הזה יתן לך גישה חדשה, מבט חדש איך נגישים ללימוד, איך נגישים לתפילה, איך נגישים לבין אדם לחברו, איך מתחברים לבורא עולם. זה נקרא לימוד מוסר כמו שצריך, וזה באמת לא משנה כמה דפים למדת בספר הזה ואח"כ קפצת לספר השני. בספרים אולי קפצת אבל לבורא עולם יותר ויותר התחברת.

אני מאחל לך בעזרת ה' שלא תבהל מהקפיצה מספר לספר ותזכה להוציא מכל ספר נקודה, יסוד מוסרי שישנה לך את המבט, יתן לך כלי או כלים להתקדמות ולגישה יותר נכונה לחיים.

שתסכם את היסודות שלמדת מהספר הנוכחי ותרשום לך אותם במחברת. עברת פתאום לספר השני? אתה יכול להשאיר סימניה בספר הקודם שתדע עד להיכן הגעת. בספר השני אתה לומד כמה דפים, ואז רושם במחברת שלך את היסודות שיצאו לך מהספר השני. כשאתה כבר לא יכול להמשיך יותר בספר השני, שים סימניה, תסכם במחברת את היסודות שיצאו לך מהספר הנוכחי כהמשך ליסודות שכתבת מקודם ותעבור לספר השלישי, וכן הלאה. אתה תראה שעם הזמן תתגעגע שוב לספר הראשון. ואז אתה תמשיך מהיכן שהגעת ושוב תסכם יסודות ושוב תעבור לספר השני וכן הלאה על זה הדרך.

העיקר החשוב כשלומדים חסידות או מוסר זה להוציא מהם יסודות לעצמך, לא העיקר לגמור את הספר. אלא הנקודה היא לתפוס יסוד, לתפוס נקודה שתעזור לי

מה נשתנה הלילה הזה?

שתי יצירות מופת מבית דרך הבעש"ט:

"סדר עבודת ליל הסדר" ו"ימי הספירה" - כל יום והטיפ שלו.

ניתן להשיג במספר 050-373-9010

אפשרות למשלוחים | הכמות מוגבלת

איך אפשר לנצל את השבוע האחרון לפני 'חג הפסח' ולהגיע מוכן ליציאת מצרים?

אנו נמצאים בשבת הגדול. בשבוע הבא נשב יחד כולנו בליל הסדר ונספור את ארבעת הבנים בהגדה. כמובן שכולנו מזדהים עם הבן החכם ומשייכים את הבן הרשע לבן של השכן או לאיזה אדם שאינו שומר תורה ומצוות שהכרנו בתור פסופר... השאלה הנשאלת היא אם הוא כל שנה נשאר 'רשע' מדוע הוא חוזר להגיע אל הסדר גם השנה? האם הוא לא הבין מה שענו לו בשנה שעברה...

זו לא השאלה היחידה שיש לנו... בהגדה אנו אומרים: "כִּנְגַד אֶרְבַּעָה בָּנִים דִּבְרָה תִּזְכָּר תּוֹרָה אֶחָד חָכֵם, וְאֶחָד רָשָׁע, וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד שְׂאִינֹו יוֹדֵעַ לְשֹׂאוֹל". מדוע אנו צריכים לכפול את המילה "אחד" ארבע פעמים? וכי לא היה פשוט שנכתוב "חכם, רשע, תם ושאינו יודע לשאול".

שאלה נוספת: בחלק של הבן הרשע אנו אומרים, "רָשָׁע מַה הוּא אוֹמֵר? מַה הָעֲבוּדָה הָיְתָה לָכֶם? וְלִפֵּי שְׁהוּצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן הַפֶּלֶל וְכִפֵּר בְּעֵקֶר, אִךְ אֶתְּהָ הִקְהָה אֶת שְׁנָיו וְאָמַר לוֹ 'בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצִאתִי מִמִּצְרָיִם' - לִי וְלֹא לוֹ, וְאֵלֹו הִיָּה שֵׁם לֹא הִיָּה נִגְאָל" לכאורה התשובה הזו מאד פוגעת... אם היו מדברים אלי בשפה הזאת הייתי נפגע. במקום לקרב אותי, במקום להאיר לי פנים אומרים לי ש'אילו הייתי שם לא הייתי נגאל'. מה פשר התשובה שעונים לרשע?

ברשותכם, נביא את הפסוק שמובא בהגדה על שאלתו של הבן הרשע: "וְהִיָּה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הָעֲבוּדָה הָיְתָה לָכֶם". ידוע שבכל מקום שהתורה מציינת את המילה "והיה" זו לשון שמחה - יש כאן משהו משמח! ואילו המילה "ויהי" - מסמלת לשון צער - יש כאן משהו מצער! והנה כשהתורה מדברת על הבן הרשע הפסוק היה צריך להתחיל עם "ויהי" ולא עם "והיה", על מה השמחה פה? שיש לנו כזו דמות שקוראים לה רשע...?

יש הבדל בין הנוסח בפסוק של הבן הרשע משאר הבנים: שאלת הרשע נאמרת בלשון רבים "וְהִיָּה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם", אצל הבנים האחרים השאלה נאמרת בלשון יחיד.

שאלה נוספת והעיקרית ביותר: מה כל כך 'רשעות' בשאלה של הבן הרשע הרי גם החכם שואל באותו הסגנון "כִּי יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךְ מָחָר לֵאמֹר מַה הָיְתָה הַעֲדָת וְהַחֲקִים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָכֶם" ואילו הרשע אמר מַה הָעֲבוּדָה הָיְתָה לָכֶם? מה היה כל כך חמור בשאלה של הרשע?

ושאלה אחרונה: בתשובה לבן הרשע כתוב - "אִךְ אֶתְּהָ הִקְהָה אֶת שְׁנָיו וְאָמַר לוֹ 'בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצִאתִי מִמִּצְרָיִם" אומרים חז"ל: "בעבור זה עשה ה' לי" - "לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך" משמעות התשובה לרשע, שאתה מצביע על מה שנמצא לפניך. ומה נמצא לפניך? המצה והמרור. מדוע דווקא התשובה של הבן הרשע תלויה ב'מצה והמרור'?

נצא לדרך ונתפלל שבזמן שנשב בליל הסדר כבר

נזכה להסתכל ולחיות את הדברים בצורה יותר טובה מכל שנה:

אנו אומרים בהגדה: "כנגד ארבע בנים דיברה תורה אחד... אחד... אחד... ואחד..." צריכים לדעת שכל הבנים כאן זה אותו אחד! לכל יהודי ישנם ארבעה מצבים, יש זמן שאתה חכם, הראש שלך עובד כמו שצריך, אתה בא עם חשק לתפילה, ללימוד תורה, אפילו עם חשק לעזור לאישה "כן, אשתי אני פה בשבילך, בשביל זה באתי לעולם לעשות לך ספונגה"...

יש ימים שאתה פתאום נהיה רשע, מי שרק מנסה לדבר איתך אתה מתפרץ עליו: "עזוב אותי"... יש ימים שאתה תם ויש ימים שאתה מופנם - לא יודע לשאול, סגור, אתה לא מראה שאתה מבין, לא מתעניין, לא שואל.

כל ארבעת המצבים האלה נמצאים באותו אחד, כולנו יש אותם. מדוע? כי בורא עולם מביא אותך

לכל המצבים האלה כדי להראות לך "בא תבין שכשאתה חכם זה לא אתה חכם זה אני מרחם עליך, בלעדיי - אתה 'שאינו יודע לשאול', לא יודע לדבר בכלל, גולם עם תעודה".

על עצמי אני מעיד לכם, יש ימים שאני צריך להכין שיחה, שעות ארוכות שאני פותח ספרים ואין לי מה למכור ועוד רגע אני צריך לצאת ואין לי כלום. ה' מראה לך שאתה 'שאינו יודע לשאול' ופתאום... אני מגיע למקום ויוצאת שיחה מדהימה - אבל זה לא שלי.

מה בעצם רוצה הרשע בשאלתו? מילה אחת! - "עבודה"!!! "מה העבודה הזאת לכם". אומר הבן הרשע: אין לי בעיה עם מצות, אין לי בעיה עם ארבע כוסות, אבל דבר אחד לא מקובל עלי - העבודה.

מהי עבודה? עבודה זה ביטול, עבודה זה הכנעה. "אני מוכן לשתות ארבע כוסות, לאכול ארבעה כזיתות לחומרא, להבריק את הבית לפסח, אבל תשאיר אותי על הבמה, אני רוצה להיות המילה האחרונה!"

אתה יכול למצוא את זה בעצמך! פוגש אותך חבר למחרת ליל הסדר ושואל אותך "נו, מה נשמע? איך היה בליל הסדר?" ואתה עונה "היה נפלא מאוד! רבע לשתיים עשרה כבר היינו אחרי שיר השירים". הוא מגיב לך בתדהמה "מה??? רבע לשתיים עשרה? מה עובר עליכם... אנחנו בשלוש בלילה רק שרנו 'חד גדיא', איזה דברי תורה ושירים...!" במילים אחרות הבן אדם יצא מליל הסדר מנופח כולו - עם האף למעלה. וזה לא נגמר פה... - "איפה קניתם את היין?" אתה עונה לו: "בבר כל" - "תגיד לי אתה נורמלי יין לליל הסדר קונים ב'בר כל'? איפה השגתם את המצות?" - "בחנות ממול, אצל ציון"...

"השתגעתי?" קנית מצות מציון? אתה יודע איזה מצות אנחנו קנינו... אתה יודע מאיפה קנית את היין...

האדם לקח את כל הליל הסדר, עם כל המצות והיין לעצמו! ניפח את עצמו בלי סוף. מסכון, במקום לצאת ממצרים הוא נכנס לשם יותר עמוק.

אנחנו מוכנים להכל, אבל לתת שתיקה בבית, לתת נקודה של הכנעה, להיות כנוע, להיות 'עבד' - אנחנו לא מוכנים. זה בדיוק הבן הרשע. הרשע רוצה להוביל הוא את המהלך במקום לתת לבורא עולם שיוביל אותו והוא יישאר כנוע. "מה העבודה הזאת לכם?" תן לי להרגיש סיפוק מהעבודה שלי. אל תספר לי שאני לא עושה כלום והכל זה רחמים של ה'.

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

בחסות
מוניות ברדיטשוב
נסיעות בין ערניות בלבד
1700-700-622

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

ולכן אנו מתייחסים לרשע ככופר בעיקר - לא פחות ולא יותר, "לפי שהוציא עצמו מן הכלל וכפר בעיקר". כפר בעיקר העבודה שהיא דרך הבעש"ט שאומרת: "הגם שאתה מקיים תורה ומצוות אבל המטרה היא ההתבטלות אל ה', תכיר שכל העשייה היא לא שלך אלא רחמי ה'" וזה העיקר, **לשם אנחנו מכוונים**.

כל שנה אנו מנקים לפסח, אבל משנה לשנה מצפים ממך שתתקדם - תהיה יותר כנוע, יותר נמוך, יותר שקט, פחות מתבלט. שהשנה עבודות הפסח שלך יהיו עם יותר ויתור והכנעה, עם יותר שתיקה, זו העבודה משנה לשנה. ולכל זה הרשע מתנגד, כי הוא כופר בעיקר, בעיקר עבודת ה'.

"אף אתה הקהה את שיניו ואמור לו" - אין הכוונה לפגוע בבן הרשע חלילה, אלא לומר לו: "בני, לטובתך, לא כדאי לך ללכת ככה, מזה יוצא רק **כאבים**", "אם תלך עם הכיוון הזה של גדלות וגאווה אתה תקבל מכות - "משפיל גאים עדי ארץ".

אנשים עוברים כאבים בחיים ולא מבינים שיעיקר הכאבים שאדם עובר בחיים שלו זה בגלל **הגאווה**, שהוא כל הזמן לוקח את הכותרות לעצמו.

זה קשה אבל שווה! אדם מסיים את העבודה, בא הביתה גמור... רוצה לנוח. פתאום, הוא שומע שאגה מהמטבת... **"איציק, איציק"**. הוא חושב לעצמו 'רק הגעתי, אני רוצה לנוח' ושוב היא צועקת **"איציק... איפה הילדים?"**

- 'מה היא רוצה ממני? אני הגעתי רק הרגע, היא זו שאמורה לדעת מה איתם'. באופן נורמלי אתה באותו רגע שואג "תעזבי אותי, נמאס לי..." אבל פה, בדיוק פה ההזדמנות שלך לעבוד את ה' תוריד את הראש, תהדק את החגורה, אפילו שעוד לא שתית ואכלת, אתה הולך לחפש את הילדים. אחרי חצי שעה אתה חוזר הביתה עם הילדים "אשתי היקרה, הנה הילדים".

והיא ממשיכה: "מה אתה מביא לי אותם? תכניס אותם למקלחת..."

אחרי כל זה אתה שותק?? זו העבודה!!! למי אתה נכנע פה? לבורא עולם!!!

עליך נאמר: "ישמח משה... כי **עבד** נאמן" כל מה שה' שלח למשה - הוא הוריד את הראש.

מי שזוכה ללכת בהכנעה ומכבד את כולם, 'הולך בין הטיפות' היכן שצריך, הקב"ה יושב בשמים ורווה ממנו נחת ואומר למלאכי השרת: "תראו כמה אני אוהב את הבן הזה, תראו איך הוא כנוע, אני אוהב את הכנועים", הוא ראוי שאקיים בו "מגביה שפלים עד מרום". ואז ה' מגביה אותם, מביא לו ילדים מחונכים, בריאות, שמחה, שלווה נפשית וקשר אמיתי עם ה' והוא נהיה האדם הכי מאושר שיש. נכון שכלפי חוץ זה נראה שאתה סמרטוט **אבל בורא עולם יודע לפנק**.

עכשיו תראו כמה שזה מתוק: אנחנו לא מעליבים

את הבן הרשע, חס ושלום, אנחנו אומרים לו 'לא כדאי לך, הזלזול בעבודת ה' יגרום לך לכאבים, וחבל'.

ובאמת מה קרה איתו? אכן במשך כל השנה שחלפה הוא עבר כאבים **ולכן הוא בא שוב לליל הסדר**, ושוב הוא מתעניין ושואל "למה צריך את העבודה?" ואתה שוב עונה לו "כדי שלא יהיו לך כאבים".

מדוע לא הספיקה לרשע התשובה בשנה שעברה? התשובה: כי זה מציאות האדם! בכל פעם שטוב לו הוא שוכח את העיקר ומנסה לתפוס כותרות... ואז באים הכאבים ושוב הוא נכנע, וחוזר חלילה.

האם רק הבן הרשע כך? אומרת התורה: "והיה כי יאמרו אליכם בניכם" - לשון רבים - כי כולנו ככה. תסתכל אצלך ותמצא שהנקודה הכי רצינית שחוזרת על עצמה כל הזמן היא **ההכנעה!**

בליל הסדר יש לנו ארבע כוסות. אומר ה"בית אברהם" מסלונים: **כוס ראשונה** היא כנגד הבן הראשון - **החכם**, עליה עושים את הקידוש. הכוס השניה היא כנגד **הרשע**, עליה אומרים את כל סדר ההגדה עד סופה.

הכוס השלישית של ברכת המזון היא כנגד **התם**. הכוס הרביעית עליה אומרים את ה'הלל הגדול' כנגד הבן הרביעי - **שאינו יודע לשאול**. **המדהים הוא** שאת עיקר ליל הסדר שהיא ההגדה מקבל הבן הרשע. כלומר שהרשע של 'ליל הסדר' הוא איתך! אלא שיש לו רק בעיה אחת - **ההכנעה**, הוא לא מוכן לדבר בשפה הזאת.

וכאן אני רוצה להדגיש נקודה מאוד חשובה וקריטית, שיכולה להיות ההבדל ממש בין חיים של 'ישוב הדעת', לאשפוז במחלקה פסיכיאטרית:

יש משהו שמאוד משמח בבן הרשע. מהו? עצם כך שהבן הרשע מגלה התעניינות, ושואל ומדבר, הוא מגלה אכפתיות, זה מראה שיש לו **ראש פתוח**.

עיקר הבעיה של האדם שהוא נעול במח, אין לך עם מי לדבר, וזה הכי גרוע. אם יש לך ראש פתוח לשמוע - זה כבר שמחה, כי אתה במצב טוב. יש אנשים שאתה מנסה לדבר איתם על הכנעה, 'להכיר שהכל זה רחמי ה' והוא יענה לך "אנחנו לא חונקנו ככה, זה לא לדור שלנו..." הוא לא מוכן אפילו לשמוע.

סיפור עצוב אבל אמיתי! מישהי התקשרה: "הרב זוכר סיפור מלפני שמונה וחצי חודשים שדיברנו על כך שנוולדה לי בת ורציתי לקרוא לה בשם "אילה" אבל בגלל שגיסתי כבר קראה לבתה אילה, הרגשתי לא נעים לקרוא גם לבתי בשם הזה והחלטתי לקרוא לה "פנינה". כל הזמן 'אכלתי את הלב' על מה שעשיתי, בזמנו שאלתי את הרב והרב אמר לי, "פנינה" זה שם מצוין, ואם זה מה שה' רצה לך בהכנעה". ממשיכה האמא **לספר:**

"לא הקשבתי למה שאמרת לי, המשכתי לאכול את הלב שלי, 'מדוע לא קראתי לבתי בשם אילה', משברון הלב הגעתי לעצבות, מעצבות לדיכאון, ומדיכאון למשבר, וממשבר למחלה נפשית... והיום אני נמצאת במחלקה סגורה פסיכיאטרית ושום כדור לא עוזר לי. אני לא מוכנה לקבל את זה שלבת שלי לא קוראים אילה". **אני שואלת:** "למה ה' עשה לי את זה?"

שאלתי אותה: "מה דעתך להיכנע? די! שמונה וחצי חודשים של סבל... ופנינה זה שם מצוין.

ניסיתי כמה פעמים לשכנע אותה ללכת בהכנעה, והיא אומרת 'אני לא מסוגלת להיכנע'. בסוף היא שאלה אותי "הרב, אני כל כך רוצה שהמשיח יבוא, הרב יכול להבטיח לי שהמשיח יבוא השנה?"... **כל מילה מיותרת...**

אנשים רק מסתבכים ומסתבכים בחיים. אבל כשהבן הרשע בא ושואל "מה העבודה הזאת לכם?" רואים שלפחות יש עם מי לדבר.

אם אתה מוכן לשמוע, זו שמחה גדולה ביותר. אחי ורעי, זה שם המשחק - **פתיחות בראש!** לא להיות נעול - תלמד מכל אדם. יש לך מה ללמוד מברסלב? **קח!** יש לך מה ללמוד מחב"ד? **קח!** יש רב שאומר דבר חכם? **קח!** "מכל מלמדי השכלתי". לא, אנחנו לא ברסלב. לא, אנחנו לא חב"ד... אל תהיה נעול, מכל אחד יש לך מה ללמוד.

אל תגיד "אצלנו שרים בערב שבת רק שירים חסידיים" מה רע בשירים מזרחיים? מה הנעילה הזאת?

"והיה" לשון שמחה. שמחה על כך שהבן הרשע בא לשמוע, כי כך יש לו סיכוי, ולכן הוא מקבל את הכוס השניה ואת עיקר ההגדה - כי בהחלט מגיע לו על זה שהוא בא לשאול ולהתעניין. **זה יסוד ענק.**

הסוד של היציאה ממצרים הוא **ההכנעה**. הכנעה לאישה, הכנעה לבעל, הכנעה לילדים. 'כל אחד קיבל כוס ואתה קיבלת גביע קטן' - שקט, אל תעשה רעש, 'רצית שיכבדו אותך בקידוש ובסוף נתנו לך את ה"מה נשתנה"... אם תזכה לקבל בהכנעה, אתה תראה שהשכינה תהיה אצלך. בורא עולם בליל הסדר יהיה **אצלך**, אליהו הנביא יבקר **אצלך**.

לפני פסח, השבוע האחרון הלחץ גובר, אשתך אומרת לך "תלך, תביא, תעלה, תרד, תקח, תוליך..." שקט. תעשה הכל בהכנעה ותגיד לה **"תהיי בריאה, בזכותך הרזיתי 10 קילו"**.

לסיום: מישהו שאל אותי "הרב יכול לתת שיעור הכנה לליל הסדר?" אמרתי לו "שום הכנה - רק **הכנעה**". **ככל שאתה תהיה יותר כנוע כך תזכה לקדושה של החג.**

אמן כן יהי רצון.

"ואלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון וב"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"

להצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני | להצלחת משי כהן, משי לוי אברהם, משי תמם, שי בן רחל | לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעיעמה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

על שחורים ואדומים והשכן אליהו...

פינת הסיפור של אשת חיל: נא לשבת בנוחות, מי שרוצה שיכין לו שתיה. לא לריב בבקשה... יש מקום לכולם, לכולם נוח? יפיו אנחנו מתחילים: בסיפור שלנו יש אבא ואמא 2 ילדים מתוקים. הם גרים בארץ ישראל בבניין דירות בירושלים, האבא הוא אדם חשוב מאוד שנוסע בכל העולם (העולמות) והאמא נאמנה ואוהבת את ילדיה נשארת איתם בירושלים ומשגיחה ...

פעם הילדים עשו מעשה שטות והאמא כל כך כעסה עליהם שהיא ביקשה מהם לצאת מהבית ולהירגע בחצר. היא, השגיחה מבעד לחריצים שהכל בסדר איתם ואחרי שבעים (... דקות קראה להם לעלות והגישה להם ארוחת ערב טעימה. אבל יום אחד הילדים התחילו לריב ביניהם ממש, הלשנות, מכות שבידת צעצועים וממש הזיקו אחד לשני. גם הפעם ביקשה אמא מהילדים לצאת מהבית... והסבירה להם שהם יכולים לעלות חזרה לבית רק כשהם ביחד אוהבים. הילדים יצאו מהבית בכעס והלכו כל אחד לכיוון אחר לאט לאט הבכור שהיה יותר מיושב בדעתו הרגיש רעב, הרגיש בדידות, הוא ניגש לחפש את אחיו הצעיר... אוי ואבוי, אחיו הצעיר לא הרגיש כמוהו בכלל... הוא התחבר לחבורה שלובשת בגדים אדומים ויש להם אדרת שיער, הם נתנו לו לאכול משלהם והם בידרו אותו. האח הבכור ניגש לאחיו הצעיר וקרא לו...

- אחי מה קורה לך? בא נלך לבית? אבא ואמא לא מרשים לנו לשחק עם האדומים... זוכר?
- אל תקשקש לי על בית ועל תקרא לי אחי! אתה לא אוהב אותי! הם כן אוהבים אותי!
- אבל מה יהיה על אבא ואמא?
- הם גם לא אוהבים אותי!
- האדומים האלו אוהבים אותי! לך מכאן!
- אתה סתם ילד מפונק ומעצבן!
- גם אתה בעצמך!

וכך החלו האחים לריב שוב ליד קבוצת האדומים. והנה, כל פעם שהאחים רבו ביניהם היו מגיעים חבורת החמדנים לבושים בשחור ונותנים מכות חזקות. למה חמדנים? כי הם חומדים את כל מה שיש לך. ואז... חבורת האדומים רבה עם חבורת החמדנים. לבסוף הצעיר נשאר בחברת האדומים והבכור חזר לבנין. הוא ניגש לבית ודפק בדלת... אמא! אבא! מיתחו לי בבקשה! אני רעב! אני סובל! אני מתגעגע אליכם. אין קול ואין תשובה. פתאום נפתחה הדלת ממול אצל השכן... הוא שבדרך כלל לא נמצא בבית כי הוא הולך להמון בריות...

-אליהו השכן... אני שמח לפגוש אותך... אולי ראית את ההורים שלי? כן, אביך ואימך יצאו לחפש אותכם כל אחד בנפרד. אימך נראתה בכל ירושלים עייפה ובעצב גדול על שהלכתם ולא שבתם. -אליהו... הנה אני! שבת! יש לה בן אחד לפחות... לא? -אתה אכן בן יקר מאוד... אבל אמא זאת אמא, והיא לא תוותר על אף ילד, ביקשה שתחזרו ביחד.

אבל האח הצעיר שלי לא רוצה לחזור לבית והוא כועס עלי מאוד ואנחנו לא בשלום. וחוף מזה הוא מצא את קבוצת האדומים השעירים... והם משגעים לו את השכל! אליהו תעזור לי מה לעשות?

רק אהבה תנצח כאן! אל תיתן לאחיך להיות איתם לבד, תשגיח עליו מרחוק... תדאג לו לאוכל טוב, לחימום, לאוון קשבת... אל תחנק אותו, אל תחשוב שאתה יותר טוב ממנו, בסוף תראה שאהבה אמיתית היא המנצחת. האח הבכור הודה לאליהו ואמר לו שיזכור לו זאת לטובה ויצא לחפש את אחיו. הוא מצא אותו באמצע מסיבת הוללות. הוא הקשיב להדרכת אליהו. הוא לא שפט אותו. הוא רק השגיח עליו מרחוק. בבוקר, האח הצעיר קם עם כאב בטן והקאות... הוא רץ אליו וטיפל בו במסירות בלי להגיד מילה. כשהאח הצעיר התאושש הוא חזר לשחק עם האדומים, הפעם הם מכרו וקנו מלא חמוצים, גם הפעם, האח הבכור לא אמר מילה - רק השגיח ולא שפט. כשהאח הצעיר קיבל בעיטה מאחד החמוצים (ישר לפניו) רץ אליו האח הבכור וטיפל בו והרגיע אותו במילים טובות ונתן לו חום ואהבה.

אט אט הקשר התחזק ונוצרה אהבה ביניהם. עד שיום אחד אמר האח הצעיר לבכור: "אחי אתה באמת אוהב אותי? למה? הרי אני עושה לך מלא צרות ולא הולך בדרך של אמא ואבא..."

- כי אתה בשר מבשרי, אתה אחי. וחוף מזה תאמין לי שאני לא יותר טוב ממך...
- אנה, קח את החצי לחם שלי...
- לא, קח אתה את החצי שלי...
- זוכר איזה לחם אפוי לנו בבית?
- ואווו הוא היה נשאר חם אפילו עד שבוע ימים...
- זוכר את הריח של הבושם אצלנו בבית...?
- "אני מתגעגע לאמא ואבא" - בכה הצעיר
- אז בוא נלך אליהם... הם מחכים לנו!
- באמת?

- כן, הם רק רוצים שנבוא אליהם ביחד ואוהבים.
- אני מסכים ללכת איתך לכל מקום בעולם כי אתה באמת אוהב אותי ודואג לי...
- הנה השכן אליהו בא לקראתנו!!!
- הוא כבר יוביל אותנו לבית ביחד.
- עשו וישמעאל, אדם ושחור... נעלמים סוף לנדודים
- סוף לנעושים
- נתאחד ביחד כל המשפחה ... באמת זה נכון. אליהו צדק.
- רק עם אהבה ננצח!!!
- הסוף

נְנוֹת לְפֶסַח זו חַיִּיפָה!

שוב אָנוּ נִפְגָּשִׁים יְלָדִים יְקָרִים, חג הפסח בפתח ועמו ההכנות לחג: נקינות, בשוליים, הוצאת החמץ מהבית ועוד. אמא ואבא בלחץ להספיק הכל והבית רועש וגועש. אתם בטוח שואלים את עצמכם: מה הלחץ? בסך הכל חמץ. ובטוח סבא שלכם אומר תמיד לאמא "בתי, האבק הוא לא חמץ!" אכל אמא עדן בלחץ ומבחינתה גם האבק שמעל הארונות הוא חמץ!

ובטוח אתם לא מבינים למה קוראים לחג הפסח "חג החרות" כי מבחינתכם זאת לא חרות. אִמְנֵם אִתְּם בְּחֹפֶשׁ מִבֵּית הַסֶּפֶר אֲבָל בְּבֵית כָּל רֶגֶע קוֹרְאִים לָכֶם לְבֹא וְלַעֲזֹר. בואו נענה על חידון קצר. תבחרו בבקשה את התשובה הנכונה לשאלה "מה אתם עונים לאמא או אבא כשִׁמְבַקְשִׁים מִכֶּם לַעֲזֹר?"

- א. לא בא לי.
- ב. לא רוצה או לא רוצה.
- ג. אין לי כח.
- ד. אני עסוק או עסוקה.
- ה. לא עונים.
- ו. כל התשובות נכונות.

אני שמחה שניסַתֶם לענות לי...

ילדים חביבים, הנה כמה סבות טובות למה כן פדאי לכם להושיט יד בבית ולעזר לאמא ואבא בהכנות לפסח:

א. פבוד הזרם - כשִׁאֲמָא או אבא מבקשים מאתנו לעזר להם אֲנַחְנוּ מְצִיִּים מֵהֶשֶׁם לְהַקְשִׁיב לָהֶם וְלַעֲשׂוֹת כָּל מָה שְׂיִבְקָשׁוּ וְיִמִּי שְׂהוֹלֵךְ בְּהַכְנָעָה - בּוֹרָא עוֹלָם לֹא נִשְׁאֵר חַיִּב, "כִּפְדָּ אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יְמֵיךָ", הוא יִזְכֶּה לְאֵרִיכוֹת יָמִים וְלִמְתָנוֹת מֵהֶשֶׁם.

ב. חסד - כִּשְׂהוֹרְנוּ מִבְּקָשִׁים מֵאֲתָנוּ לַעֲזֹר לָהֶם וְאֲנַחְנוּ מְבַצְעִים אֲזִי אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים עִמָּם חֶסֶד. וְכִכֵּל שְׂנוֹצֵר וְיִתֵּן חֶסֶדִים כִּף הֶשֶׁם יַעֲשֶׂה עִמָּנוּ חֶסֶדִים. כִּשְׂהוֹרִיכֶם וְקוֹרִיכֶם לַעֲזֹרָה וְאִתְּם נִבְחַרְתֶּם לְהִיְוֹת הַשְּׂלִיחִים לַעֲזֹר לָהֶם זֶה מִמְּלֵא לָהֶם אֶת הַלֵּב וּמִשְׂמִיחַ אוֹתָם וְכִף עֲשִׂיתֶם נַחַת רוּחַ לְבוֹרָא עוֹלָם וְהוֹרִיכֶם. וְזָכְרוּ, הַחֶסֶד שְׂאִתְּם עוֹשִׂים מְשִׁפִּיעַ עַל הַחֶסֶד שְׂתִקְבְּלוּ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - כִּכֵּל שְׂתִרְבוּ בְּחֶסֶדִים כִּף רַבִּים הַחֶסֶדִים שְׂהֶשֶׁם יַעֲשֶׂה עִמָּכֶם.

ג. יציאה ממצרים - "כִּכֵּל דוֹר וְדוֹר תִּבְּ אֲדָם לְרָאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ כִּפְאֵלוּ יֵצֵא מִמִּצְרַיִם". דַּעוּ לָכֶם יְלָדִים יְקָרִים כִּי כָּל הַהֲכָנוֹת, הַעֲבוּדָה הַקְשִׁיב, הַעֲמִיל וְהַיְגִיעָה שְׂלָכֶם הֵם הַיְצִיָּה הַפְּרָטִית שְׂלָכֶם מִמִּצְרַיִם - מִכָּל הַצְּרוֹת, הַבְּעִיּוֹת, הַקְשִׁיִּים וְהַמְכְשׁוּלִים וְכִכֵּל שְׂתַעֲבְדוּ קִשָּׁה יוֹתֵר כִּף הַגְּאֻלָּה הַפְּרָטִית שְׂלָכֶם תִּהְיֶה גְדוֹלָה יוֹתֵר.

ונכון, אתם לא חילים של אבא ואמא. אלא אתם חילים בצבא של השם! רוצים טיפ ממני להוריד את רמת הלחץ בבית? תלמדו את אמא ואבא להעלות את הלחץ להשם "אבא, תנקה אותי ללמד מהלחץ שיש לי בהכנות לפסח את הלחץ שלך" הרי הקדוש ברוך הוא גם בלחץ לשלח לנו את הגאולה, נכון?

שימוז מוזיקה שאתם אוהבים, הפשילו שרוולים ותהפכו את הנקינות לפעילוים.

שִׁלְכֶם בְּאֵהְבָה, לִיאֵת.
ליאת כן שאנו, מטפלת רגשית
ע"פ ד"ר הבפש"ט. 052-5732470.

יתגדל ויתקדש שמיה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

